

SZEGEDI NAPLÓ

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS IRODALMI NAPILAP.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 14 fnt — kr. Negyedévre 3 fnt 50 kr.
Félévre 7 fnt — kr. Egy hóra 1 fnt 20 kr.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

Iskola-utca, Pfann-féle ház, 21. sz.
Bérmentetlen levelek csak ismert kéztől fogadtnak el.

HIRDETÉSEKET

és nyilttéri közleményeket a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít.

A kravall.

Szeged, aug. 30.

Szerencsére minden nagyobb baj nélkül és mindenek fölött vér nélkül folyt le az az utcai jelenet, melyet maga a rendőrhatalóság készített elő és rendezett olyan módon, hogy nem az ő kezében volt többé a legvégzetesebb alakulások megakadályozása.

Tanunk lesz rá minden ember, a ki lefolyni látta tegnap a Klauzál-téri rendőr-hősködést, hogy a további fejlemények a vak véletlentől függtek és tisztán a jó szerencse dolga, hogy kedélyes és nem szomorú véget ért az az esetlen, esztelen tréfa, melylyel nem is tudjuk elgondolni, kinek akart a szegedi rendőrség örömet okozni vagy szíveséget tenni.

Jó szerencse, hogy a tegnapi száraz tanulságaival számolhatunk és nem kell szólni áldozatokról. Mert habár magánál a rendőrségi attaknál a főkapitány is, a közegei is, sőt a rendőrlégények is aránylag nagyon higgadtan viselkedtek, még ez sem nyújt hasonló esetekben biztosítékot, hogy ember-áldozatok nélkül esik meg a policziának összetűzése a közönséggel, különösen, ha csendőrség is van mozgósítva, mert gyakran egy kemény szó, egy fölindulás elég arra, hogy az egyik részen ellenszegülés, a másikon pedig megtorlás, tehát fegyveres megtorlás is következék, azt pedig talán a szegedi rendőrség is tudja, mi szokta követni utcai kravalloknál az első puskalövést, vagy az első szurony-vágást.

Hajszál hijja volt tegnap, hogy el nem jutottunk ehez a ponthoz. Az a hijja volt, hogy a csendőrség nem lépett túl a segédkezés szerepén és hogy a rendőrség megmaradt az ökleinek elég durva, de még sem gyilkos fegyverei mellett. És mikor ezt, a dolog kimenetelét nézve, örömmel jegyezzük föl, másrészt nem lehet elhallgatni, hogy jogos és indokolt beavatkozás esetén nem szívesen látja senki az olyan rendőrséget, melyet büntetlenül lehet szidalmazni, sérteni és piszkolni, mert ez rovására megy a rendőrség tekintélyének, melyet épen a közbéke és közbiztonság érdekében kell fenn tartani.

Szégnyeltesnek tartjuk a rendőrség helyzetét abban a perczen, a mint egész haderejével kivonulva, érvényt nem tud szerezni tekintélyének, mely megilleti, ha az eljárása törvényes, helyes és tapintatos. És épen azért hangsúlyozzuk ismételve, hogy a maga tekintélyének érdekében kell

óvakodnia a rendőrségnek olyan beavatkozásoktól, melyek jogtalanok és visszatetszők és amelyeknél a közönség ítélete önkénytelenül és egyértelműleg azon hatóság ellen fordul, melynek rendelkezéseit tiszteletben kellene tartania.

Alaposan meg kell fontolnia a rendőrségnek, mikor van oka és ideje az ő fellépésének és ha ennek szükségét érzi, ám akkor tudja is érvényesíteni az erejét, de ne játszik és ne éljen vissza a hatalommal, mely a kezébe adatott, mert annak igen-igen végzetes következményei lehetnek.

Semmi elfogadható ok nem volt tegnap arra, hogy a rendőrség megtagadja a Tápén járt választóktól a békés keresztülvonulást azon a városban, melyen át az egyes községbeli polgárok utja visz és az erre vonatkozó kérés megtagadása egyenes inzultus volt annál inkább, mert Magyarországon általános szokás, hogy az alkotmányos választások hazatérő győztesei a képviselőjüket ott keresik föl és üdvözik, ahol szállva van.

A vendégzereff Szegedet csufolta meg a rendőrség, mikor várost kerülő menetrendeket szabott a tápéi kerület választói elé, akik nem éltek vissza a vendégjoggal akkor sem, mikor aug. 11-én, a legjogosabb felháborodás dacára, csendben, nyugodtan, példászerű magatartással távoztak az Európa szálloda elől, mihelyt jelöltjüket és annak barátait meghallgatták.

Tiszta dolog, hogy ugyanazoknak a választóknak zavarcsinálásától annál kevesebb ok volt tartani tegnap, mikor győzelmes zászlójukat hozták vissza Tápérről és botorul járt el a rendőrség az átvonulási engedély megtagadásával, mert ezzel kockára tette a város nyugalmát és földidézett egy olyan helyzetet, melyből már csak az erőszak árán menekülhetett, melylyel a zavart és a háborút készítette elő a rend és a béke helyett.

És még azt sem lehet mondani, hogy a rendőrfőkapitány a meggonolatlan első hevében határozta el a tegnapi kravallt. Alkalma volt megfontolnia a rendelkezését másodszor is. Horváth Gyula kérte az átvonulás megengedését, még pedig nemcsak a rendőrségtől, de egyuttal Kállay Albert főispántól is.

Horváth Gyula erre a kérésre nem kapott választ és ebből az következik, hogy a tegnapi kravall a főispán tudtával és beleegyezésével, tehát az ő rovására is esett meg, a mint az ő tudtával és megegyezésével történik itt minden, még az is, amibe

önérzetes tisztviselők nem szoktak beleszólást engedni senkinek.

Olyan eset volt a tegnapi is, ahol föl lett volna hiva a rendőrkapitány, hogy a maga nagy felelőssége szerint döntse el a kérdést és ne parancsolatra. Mert ha rosszul végződik a dolog, amitől csak a szerencse óvta Szegedet, bizony senki sem osztotta volna meg a főkapitány súlyos felelősségét, melynek horderejét, úgy látszik, nem is tudta eléggé mérlegelni.

Főpapi kinevezés. Ő felsége Szekeres János roznyói székesegyházi nagy prépostot, czimzetes apátot és székesegyházi főesperest, szerbiai választott püspökké nevezte ki.

A békekongressus.

Szeged, aug. 30.

Rendszerint a hatalmi érdekek vetik föl azokat a kérdéseket, melyek miatt a nemzetek egymás ellen irtó háborút folytatnak. Az uralom vágya rettenetes hatalommal fészkel be magát a népek lelkébe és szédítő képessége annyira megy, hogy ezen vágy szolgálatában elfelejtik a tömegek saját érjeiket és az emberi jogok és az emberi kötelességek legszigorubb igazságait.

Egy könnyelműen eldobott közönséges általánosság, ha az legmagasabb helyről dobatik a közönség elé, szentségtörővé teszi a jámbor hívőt és hőssé neveli a gyilkost, s a családapa épen olyan rabja az uralomra való vágyás hatalmának, mint a serdülő ifju, ki a hazaszeretet leplebe burkolja azokat a fogalmakat, melyeket a diplomatia hideg számításal kerit elő titkos törekvéseinek szánt lomtárából.

A század legnagyobb diplomatája, Bismarck épen saját megnőtt hatalmának fenn tartása ösztönéből furfangos észjárással teremtette meg az úgynevezett „fegyveres békét“, mely évtizedek óta tartja rettegésben Európa népeit és győtri ennek kultúráját, polgári életének leglényegesebb fenn tartási eszközét, és a nemzetek, melyek tehetetlenek voltak az irtó háborúk folytatásával szemben, nem kevésbbé tehetetlenek a fegyveres békének türehtetlen nyomása alatt. A hazaszeretet leple alatt eldobott semmi jelentőségű általánosságok megkivánták a véráldozatokat, most megkivánják a legnagyobb mértékű pénzáldozatot. Ezeket az általánosságokat nyugodtan nevezhetjük a nemzetek igájának.

Volt-e valaha komoly, helyes, vagy méltányos ok a háborura? Rendszerint egyes dinaszták terjeszkedési politikája, egyes helységek határvillongásai, egyes mesterséges uton elszórt fogalmak és védekezési ürügyek okozták a vérengzéseket, melyeknek szerszámai immár a legnagyobb tökéletességig vannak kiélesítve, kifejlődve.

És a szuronyok milliói között egy eszme kezd tért hódítani, mely erősebb az irtó háborunak minden erőszakánál és hatalmasabb a fegyveres béke minden hatalmánál: a nemzetek békéje.

„A békekongresszus, mely ugyszólván önkénytelenül keletkezett, természetes folyamánya azoknak az állapotoknak, melyek egyrészt a fegyveres béke irtózatoss terhei

által, másrészt a gondolkozó nemzetek eszméltre jntása következtében keletkeztek és habár működése teljesen ideális gondolatok köré csoportosul, meg kell adni ez ideáknak azt a fontosságot, melyet azok érdemelnek.

Egy európai államszövetség létesítése a béke kongressusnak legmagasabb célja. Ezen államszövetség nemzetközi kérdésekben itélne. Ez volna a támpont a jövőre. Am csökkenthetőnek jelzi a kongresszus a háboruskodás valószínűségét már most is, az által, hogy a hadüzeneteknél a kormányok a nemzetek beleegyezéséhez legyenek kötve.

Ez az, ami az eddigi háboruskodásoknál a legnagyobb lelketlenséggel mellőztett, s bizonyos államokban lelkiismeret nélkül ki lett játszva. A nemzetek „emberanyaga” a diplomáciában éppen olyan számba esett, mint a jószág-állomány, sőt háboru esetén az utóbbi nagyobb jelentőségű volt, mint az előbbi.

Nem is említve azt, hogy a véderő a nemzetek népességének nyakán tétlenül élőködik, óriásf hordereje van a békekongressus valóban nemes gondolkodásra valló határozatának. Vajha elmúltak volna már azok az évtizedek, melyek ezen emberszeretettől áthatott eszmék megérlelésére lesznek hivatva, mert ezek fogják termékenyíteni az európai művészet talaját és nagyra nevelni a szövetség eredményeit.

Egy nagy gyártelep tűzben.

— A Winkler-féle gyárak veszedelme. —

Ez a perzselő nyár gyártüzeket hozott, ma újra tüztenger borított egy ipartelep s kicsibe mult, hogy Szeged gyárparát újabb jelentős katasztrófa nem sujtotta.

A földig való teljes elpusztulás veszedelmében volt a Winkler testvérek (Mór, József és Bernát) hatalmas ipartelepe, mely két nagyforgalmu, az egész Alföldre szolgáló gyárból: egy gőzfűrészgár- és egy gőzmalomból, továbbá egy több katasztrális földön raktározott faüzletből áll, az ugynevezett bánom-kerti területen.

A gyárakat nehéz, nagy küzdelemmel négy teljes óráig tartó kimerítő munkával megmentette a több száz mentő-kéz, a rengeteg fatelep anyagának azonban több, mint fele szénné égett.

Szörnyű és szinte legyőzhetetlen volt a veszedelem, mely az egyesített gyárakat fenyegette órákig. Alig lehetett hinni, hogy a vésteljes hatalommal nyújtózkodó és csapkodó lángpiramisok utját az egymás hátának eső gőzmalom és fűrészgári épületek előtt eltudják vágni. Szinte képtelenségnek tünt ez föl, mikor a déli órákban több, mint egy holdnyi területen nyújtózkodott el a tűz lángfolyama, számtalan kisebb-nagyobb, a tüzes-pokol látványosságát nyújtó máglyákkal, melyek a tűzpusztulás rémitő zenéjével ropogtak-recsogtak s okádták a szikrát és a jófajta setétlénk füstöt, melyben a tüzoltók vízes ruhadarabokba csavart fejfel el-eltűnédeztek.

Hogy pedig a szegedi gyárak száma ismét nem lett egygyel kevesebb, az főképen a szél kedvező irányának és az ipartelepen csak a közelmúltban furatott ártézi kut bőséges vizének köszönhető. Csak azután azoknak a derék munkás kezeknek, melyek ritka bátorsággal és önfeláldozással vezették és végezték a mentés küzdelmes, kimerítő munkáját.

Amilyen sajnálattal vegyes izgalmat keltett a gyárat fenyegető veszedelem a legnehezebb órákban, ép oly megnyugvást szült városszerte az a csakugyan nem re-

mélt hir, ami délután fél 2 órakor már mindenfelé elterjedt, hogy a gyárépületek megmentettek.

Kiszámíthatatlan kár érte volna a gyárat, melynek raktárai zsufolva vannak lisztel és gabona-félékkel s nehéz sors érte volna el azt a 300 munkás-embert, akik itt, a megmentett ipartelepen keresik a mindennapi kenyerüket.

A tulajdonosok vesztesége azonban így is jelentékeny, mert a fatelep anyagai, miknek nagyrésze szénné omlott össze a lángfolyam alatt — nem voltak biztosítva.

Hogy keletkezett a tűz? Találgatások járnak, mint ez már szokásos. Legvalószínűbbnek azonban azt tartják, hogy a vasutöltés meredek hátához eső szénafészkerbe, ahol a tűz kiütött, az alig negyedórával előbb Temesvár felől beszaladt gyorsvonal szórt volna bele gyújtó szikrát.

Mint az esti órákban értesülünk, ezt a föltevést megerősíti a vizsgálat, melyet Rainer főkapitány a helyszínén tartott. E mellett szól az a körülmény, hogy a tűz keletkezésével egyidejűleg a vasutöltés tulsó oldalán is égni kezdett a száraz fű, miből kétségtelennek látszik, hogy az arra elhaladt vonat szórta szét itt a töltés mindkét oldalára a gyújtogató szikrákat. Azonban nem a gyorsvonal, hanem a 10-15 perczezel a tűz keletkezése előtt ott elrobogott aradcsanádi vonat volt a gyújtogató.

Ezek után itt adjuk tudósításunk részletes ismertetéseit.

A tűz.

Vészes, háborusztató sikitáshoz hasonlatos hangon sipolt egyfolytában szünet nélkül a Winkler-féle bánomkerti gőzmalom gőzeresztő vékony kürtője, hatalmas fehér gőzfelhőtölelésért fujva fölfelé vitással és olyan süvöltéssel, mely behallatszott a belvárosi templomig.

Ezek a különös, szinte jajgató hangok jelezték el messzire a városon a nagy tűzkatasztrófát, mely a nagyforgalmu gyártelepen, éppen a töltés oldalában ütött ki, és mire a munkás emberek megriadva elfogni szaladtak a kigyulladt szalmás fészker lángját, az már a délkeleti szél segítségével ott feküdt megállíthatatlanul az istálló és az ezzel összekötött 20 öles cselédségi földszintes épület tetején.

S úgy ment rettentő hatalommal, a vizipuskáknak fittyet hányva továbbtovább.

Mikor a lángfolyam innét az alacsony hosszú tetőről elindult a fatelepre, szálfá, deszka, lécz stb. gulátói gulára, megdöbentő szaporasággal rakván meg az izzó máglyákat, délelőtt fél 11 óra volt.

Mintha petroleummal öntötték volna le ezeket a fatornyokat, úgy falta a tűz, egyszerre egész lécz-piramisokat kapott be a láng, egyre ijeszttöbben közeledve, daczára a szél ellenkező irányának — a gyári épületek felé.

A rendszeres, erőteljes mentési és lokalizációs munka, mint az eredmény mutatta, elég jókor megindult és a leghelyesebb irányban. Odaálltak a legnagyobb veszedelemmel fenyegető tűz utjába a városi tüzoltók, az önkéntes tüzoltók, fönt az égő fagulák szomszédságában azon a fatörzseken nyugvó hidon, mely a fatelepet a gőzfűrészgári épület gépezetével összekötötte.

Küzdelem a hidon.

Ez a hid lett volna az utja a lángfolyamnak föl a gyárépület tetőzetére, ha ezt el nem vágják, a tömérdek fakészletet, ami

megfeküdt, el nem távolítják a szörnyű macacssággal közeledő tűz előtt.

Itt, ezen a hidon folyt a kétségbeesett harc.

Az utazó lángtenger a hid előtt bontogatta, döntögette a 2-3 öles magasságu lécz- és deszkarakásokat és lent a földön nagyokat harapott a hosszú szálfá és fatörzs tömegeken, melyek utjába estek.

Víz volt, itt a gőzmalom előtt, éppen a legnagyobb veszély pontján fakad az ártézi kut bőséges vize, mely előbb két, később három szivattyunak adott vizet. Hanem munkás kellett még.

Rainer főkapitány embereket hajtattott elő munkára. Ott állt a lángfolyam utjában vagy 200 ember, hogy megvívja győzelmesen a harcot a tüzzel és megmentse a két gyári épületet és ezekkel együtt a fatelep keleti és délkeleti részét és az ezeken fekvő épületeket.

Képtelennek látszott az emberi akarat és erő az előre rohanó elemmel szemben. Veszve van minden, úgy gondolták még fél 12 órakor, amikor tetőpontját érte el a küzdelem a tüzzel. A fatelepet a fűrészgárral összekötő hidon, titáni munka folyt. A lángfolyam előtt dolgoztak az emberek, főként tüzoltók, bámulatos kitartással és türelemmel, munkások bontották le a hidról a faanyagot, lehengergetve a földre, tüzoltók kusztak a fojtó füstben, perzselő, sebet maró hőségben egyik faguláról a másikra; egyik lent a hid alatt a tűz fészken a vizet szóró szivattyuval a kezében, hol borig ázva, hol a tüztől marva; a másik fönt a csákánnyal a fatömegeket bontogatva a tűz előtt, hogy el ne érje.

Emidébb a gőzfűrészgári épület ernyős fedelét, mely az összekötő hid fölé borult, csákányokkal, fészítő vasrudakkal bontogatták. Ott volt Gerle Lajos építész, akinek tanácsai hasznosak voltak. Csak egy izben zuhant le a megbontott tetőzet egy részével valami Kazi nevű munkás, de szerencsére semmi baja sem történt.

A lebontott tetőt letaszították a hidról a földre. S amint a még földolgozatlan hatalmas szálfákat hengergették le a hid déli oldalán, életveszélyben forgott egy Bózsó József nevű tüzoltó. Vértárgasztó jelenet volt. A szálfá lezuhant és jajkiáltás hangzott. Azt hitték, össze zuzta lent a tüzoltót, aki elbukott. Szerencsére csak a lábát horzsolta, bár súlyosan, úgy hogy, a jó ember tovább dolgozni nem tudott. A kórházba vitték.

A tűz csak jött, de az emberek nem mentek az utjából. Délután 1 órakor már az ember került ott fölül. A hid tiszta volt, a tűz összehuzta magát és a romokon olázkodott itt, ami azonban főként a szél folytonos kedvező irányának volt köszönhető s annak, hogy a munkás kéz is nagyon elhatalmasodott, valamint a szivattyuk száma is szaporodott.

Szebb küzdelmet ember és tűz között ritkán lehet látni, mint az volt, mely itt a gyárépületek előtt lefolyt.

A tűz kerülője.

De a gyárépületek veszedelme még ezzel sem ért véget. A tűz, mintha rettentő haragra gyúlt volna a hidnál szenvedett vereségen — kerülő utat tört a fatelepnak azon részén, mely a gyárépületek és a raktárak között fekszik és a sűrű fatömegeken keresztül hatolt a telep Tisza felé eső részébe, ahova ha bejut, hátban éri az elpusztulás katasztrófája a gyárat és az itt fölhalmozott fakészleteket.

Ámde ekkor már ismét több lett az ember, mely a tűz útját állta, vagyis akik valón vitték el a lángok útjából a rengeteg faanyagot.

Ekkor már ott dolgoztak a tűz ellen azok a munkások is, akiket a Back-féle és a Viktoria-gőzmalmok, továbbá a vasuti álmás-főnök adott segítségül, az első 40 embert és szivattyút, a második 40 embert és szivattyút, a vasut 60 embert és a viziszivattyuját, összesen volt a tűz ellen (az égő gyár 250 emberével együtt) 500 ember és 8 szivattyu, egy ártézi kut és két közönséges kut.

Ezzel az erővel aztán már fél 2 óra-kor megmentettek volt tekinthető maga a gyár. A tulajdonosok, akik kétségbeesve futkostak a telepen és mentették a Tiszaparra szolgáló irodaépületből a kasszát és az összes könyveket, megkönnyebbülten lélegzettek föl.

Hasztalan erőlködött a változatlan irányu szélben a még mindig nagy pusztítást okozó tűz, mely fatömegekről fatömegegre vándorolt át, nagy vesztéren tartva különösen a liszt- és buzarakarépileteket, többé olyan hatalmat nem tudott venni, hogy a gyarat további veszedelembé döntse.

Az égő töltés.

Ez se mindennapi látványosság volt. A vasutnak is kijutott ugyanis a tüzből.

A láng rákuszott mindjárt a keletkezésekor a vasuti-töltés zöld oldalára és szép sebese végig lenyaldosta a zöldséget a meredek part vonalán. Szinte látszott, hogy harapja. Elszáradt bozótok hirtelen lángra kapva, sustergeve semmisültek meg.

Végig a töltés-vonalon a bánom-kerti fa-telep teljes hosszában, ameddig a lángfolyam nyelve elért, tisztára lekoppasztotta a tűz a töltést, sőt néha-néha át is csapott rajta, úgy, hogy ott is védekezni kellett.

Megesett ugyanis, hogy a töltés tetejébe kerülő lángtól tüzet kapott a vágányok talpfája. Egy nagy hordó vizet állítottak a partra, melyből aztán az ilyen bajt elhárították.

Közel mástél holdon égette ki a tűz a földet, fekete sávokat hagyva maga után.

A kár.

A kár nagy s különösen súlyos azért, mert az elégett fa-anyag nem volt biztosítva.

A telepen fekvő 8 gyári és mellék-épület közül csak egy, a legjelentéktelenebb pusztult el: az istálló és az ezzel egybekötött cselédépület.

A megmentett gyárépületek és a mellékházak az Adriánál vannak biztosítva. Ez vissz biztosításképen megosztotta más négy társulattal a biztosítást. A biztosító társulatokkal tehát semmi dolga nem lesz a vesztés cégnek, melynek a kára az elégett különféle földmunkált és egyéb faanyagokban 40,000 frtra tehető.

A gyár.

A megmentett, de mindazonáltal súlyos kárt szenvedett Winkler-féle gyártelep közel 5 katasztrális holdon fekszik a bánom-kerti területen. A fűrészgár és a telep az árvíz után 1883-ban keletkezett és csakhamar virágzásnak indult. Az az idő roppant szerencsés volt a faipar-üzletre. Később építették a telepre kapcsolatban a fűrészgári épülettel a gőzmalmot, mely azonban csak kisebb szabásu.

A gyári épületek száma melyek elszor-tan fekszenek a telepen, 8: a fűrészgár, a gőzmalom, a lisztraktár (melyből a tűz afatt több waggon lisztet elszállítottak), a gabonarak-tár (mely zsufolva van gabonával), a gyufaszál gyári épület, az irodai épület stb, A gyártelepen csaknem állandóan 280-

300 munkás dolgozik. Hivatalnokainak a száma 10.

A rend.

A tüznél mindjárt a kitörés után megmentek a gyalog- és lovas rendőrség s a készenléti csapatok. A közöshadseregbeliek Raubar százados, a honvédek Szász hadnagy parancsnoksága alatt állottak. A szomszéd fatelepek, gőzmalmok hivatalnokai is ott voltak, Neuber állomásfőnök nagy csapat vasuti munkást küldött át három fecskendővel.

A tüznél megjelent Lázár h. polgármester, Rainer főkapitány.

Rendzavarás különben nem fordult elő, csak annyiban volt baj, hogy a nép nem nagyon akart odaállani a fecskendők mellé.

De azután belebátorodtak, különösen mikor látták, hogy a tulajdonosok kenyeret, szalonnát, bort osztogattak ki, beállottak a dolgozók közé.

A tűz eloltása.

A késő esti órákban fejeződött be véglegesen az oltás.

A lokalizált tűz már csak ott égett, ahol halmokban állott a deszka. Ott izzott a zsarátnok. Ezeket oltották s a gőzfűrészmellett levő, félig elégett fát locsolták.

Ott, ahol a fa nagyon halmazokban állott, oly erős a parázs, hogy még holnap délelőtt is dolgot ad az eloltása.

Ujdonságok.

— aug. 30.

Tájékoztató.

Szept. 3. Az államvasutak alkalmazottjainak dal- és táncestélye az ujszegedi vígadóban.
Szept. 17. Ujjonczok tánczyigalma a Bálónál.

— **A jövő év költségvetése.** A város jövő évi költségvetésén már hónapok óta dolgozik a számvevői hivatal. A költségvetés már nagyjában el is készült s holnap körülbelül be lesz fejezve.

— **Horváth Gyula kijelentése.** Horváth Gyula orsz. képviselő ur annak kijelentésére kérte föl lapunkat a „Szegedi Híradó“ mai közleményével szemben, hogy ő egyáltalában nem hivatkozott a tegnapi esti kravalok alatt képviselői mentelmi jogaira és az elfogatástól megvédett embereket távolról sem az immunitása köpenyébe takarta, (mert hiszen a nevét is csak a rendőri közegek ismételt felszólítására mondotta meg), hanem egyszerűen mint megbotrározott polgár járt el, aki jogos fölháborodásának hangos kifejezést adott és védelmébe fogadta azokat, akiket a policzia szabadságukban megtámadott.

— **A hadgyakorlatokról.** Belényesből írják nekünk: Waldstätten b. tábor-szernagy, a 7-ik hadtest parancsnoka a nagygyakorlatra megérkezett és a 33-ik dandárral Vaskohra ment és a 34-ik dandár, melynek parancsnoka Kallivoda vezér-őrnagy és mely a Csikós ezredes parancsnoksága alatti 33-ik aradi ezredből és a szegedi 46-ik ezred egy zászlóaljából áll, Vaskohn ütközött össze a 33-ik dandárral.

— **A kenderfonó-gyár ujjáépítése.** Megírtuk már, hogy a középítészeti tanács a városi tanács engedélyét, mely szerint a leégett kendergyár ujjáépítését engedélyezi, minden észrevétel nélkül helyben hagyta. A gyár ujjáépítését a régi alapokon ma kezdték meg. Az építést Erdélyi Mihály mérnök vezeti s minthogy az alapásai és lerakási munkálatokra már nem kell pazarolni az időt, rövid idő alatt készen lesznek az ujjáépítéssel s újra megkezdheti munkáját az új épületekben.

— **A középkereskedelmi iskolai bizottság** ma délután ülést tartott Obláth Lipót elnökle alatt. A bizottság a tanári tes-

tületnek egy fontos ügyét tárgyalta, de több adat beszerzésének szüksége forogván fenn, közelebb fog a dologban érdemileg határozni.

— **Kilépés a honvédségből.** A hivatalos lap mai száma közli, hogy dr. Rósa Kálmán kir. ítélő-táblai bíró, a kassai 9-ik honvédkiegészítő parancsnokság nyilvántartásában álló tart. honvédfőhadnagy, hadbíró, szolgálati kötelezettségének teljesítése után, saját kérelmére a tiszti rendfokozat megtartása nélkül 1892. évi szeptember hó 1-ével a m. kir. honvédség kötelékéből elbocsátott.

— **A tegnapi botrány.** A tegnapi rendőri botrány még ma is izgalomban tartotta a város lakosságát. Minden rendű és rangu emberek arról beszéltek s nem volt közöttük senki, aki el ne ítélte volna azt az eljárást, melyben Rainer főkapitány részeseíteni kegyeskedett a lakosságot. A közönség mohán olvasta a tudósításokat s lapunk kiadóhivatala képtelen volt mindazok igényeit kielégíteni, kik „Szegedi Napló“ kérték, holott ma három kiadásban jelent meg az ujság, közel négyezer példányban jutva a közönség kezébe.

— **Kolera-nosztrasz Temes megyében.** Möriczföldről írják lapunknak, hogy Beer és Stein ottani földhaszonbérlek egyik bérese tegnap kolera nosztraszban megbetegedett. Dr. Pollák Ede vármegyei tb. főorvos és Mály István dettai járási szolgabíró azonnal kirándultak a helyszínére, hogy megtegyék a kellő óvintézkedéseket. A beteget dr. Donáth möriczföldi körorvos gyógykezeleli.

— **Párbajozó gyerekek.** A kor betegsége ez. E napokban két 18—19 éves urfi állott egymással szemben a boszorkányszigeten, valami gyerekség miatt. Béla meglökte a bálban véletlenül Miczit, Miczi föl-sikított, mire ő neki rontott Béla urfinak. Szó szót ért s kis hujja hogy tettelegességre nem került a dolog. Miczi sirt, Miczi könnye pedig drága O. előtt. Hazafutott tehát s elolvasta Bolgár Ferencznek a „párbajszabályok“ című füzetét s fél napig tanulgatta a Stellung állást a tükör előtt. Másnap megtörtént a párbaj, mely Béla urfi megebesülésével végződött. A seb jelentéktelen s a két urfi hősi tette ma került az atyai itélőszék elé.

— **A trafik panasz.** Panaszkodnak a kis dohánytözsdedék a nagy tözsdedére, melyet most az állam kezel s azokra a dohánygyárakra, melyek olyan infámis rossz szivarokat bocsátanak áruba, miket mindenki káromkodva szív el, ha ugyan talál a füst valahol közlekedési akadályt egy darab zsiros rongy vagy dohánygyári hajfűrt alakjában. Ennek tulajdonítható aztán az is, hogy a szivarok nem fogynak. Ez pedig első sorban az állam kára. Némely kis tözsdedé eddig 5—6000 szivart adott el az olcsóbbakból hetenkint, most 3—400-at tud nagy rábeszéléssel lerázni a nyakáról. Sok baj van a szivarok kiadásával is. Némely kistrafikos, akinek egyéb dolga is van, félnapokat tölt el a dohányraktárban, míg hozzájut az árujához. A finánczok pedig soha lelkiismeretesebben nem teljesítették kötelességüket, mint most. Ahol nincs meg a dohányból az a készlet, amelyet a törvény megkíván, kemény birságolás következik. Fölvizjuk a pénzügyi igazgatóságot a bajok orvoslására, először az állam s csak másodsorban a trafikosok érdekében, kik parányi perczentekért árusítják az állam szivarjait, s az a kis nyereség, mi a munkájuk után nekik kijut, nem fizeti meg a folytonos kellemetlenséget, melyben napról-napra részesülnek.

— **Panasz szegedi katonákra.** A szegeden állomásozó 83-ik gyalogezred ezidőszereint Radnán és Lippán táboroz. Radnáról most panaszt olvasunk az „Arad és Vidék“ben, amely ezt mondja:

